

Флора (3 т.), и скоро, подъ Бюфоновото покровителство, влѣзълъ въ Академията на наукитѣ (ботаническии отдѣлъ). Слѣдъ това билъ назначенъ ботаникъ на краля, и наставникъ на Бюфоновия синъ, съ когото посѣтилъ нѣкои чужди страни, и изучилъ тѣхнитѣ ботанически сборки. Откакъ прѣкаралъ голѣма частъ отъ живота си въ сериозно изучаване на ботаниката, **Л.** се посветилъ на зоологията, и въ 1793 билъ назначенъ професоръ на долнитѣ разреди животни въ Jardin des Plantes. На тои клонъ отъ науката той направилъ твърди важни услуги, раздѣлилъ животното царство на два отдѣла — грѣбначни и безгрѣбначни; изслѣдвалъ ископаемитѣ раковини; изучилъ безгрѣбначнитѣ животни, молуски, раковиниди, морски лилии; прѣвъ посочилъ разликата въ формата и устройството имъ; отдѣлилъ раковинитѣ отъ насѣкомитѣ; установилъ родове паяци; опрѣдѣлилъ класа, нареченъ отъ него аннелиди (прѣстеновидни черве); различилъ инфузоритѣ отъ полипитѣ; майсторски описалъ ископаемитѣ раковини въ тебеширнитѣ пластове въ Парижъ. Най-великото **Л.**-во съчинение е *Историята на безгрѣбначнитѣ животни* (Парижъ, 1815—1822, 7 т.; 2-ро изд. отъ Деше 1835, и др.). Въ съчинението си *Зоологическа Философия* (Парижъ, 1809, 2 т.), **Л.** се явява истински прѣдтеча на Даруина; въ тоя трудъ, покрай нѣкои крайно умозрително възгледи, той поставя научно задачата за «измѣняемостта на видоветѣ», възстава срещу собственото сжествуване на вида, посочва тежнението на животѣ сжества къмъ усвѣршенетвуване

и др. **Л.** ослѣпѣлъ отъ сипаница, и починжлъ слѣдъ 17-годишна слѣнота.

Ламартинъ (*Алфонсъ*). Единъ отъ най-великитѣ французски поети и отличенъ политикъ, род. въ Маконъ въ 1790, умр. въ Парижъ въ 1869. Билъ първото чадо на единъ французски благородникъ, който слѣдъ него ималъ 6 дѣщери. Майка му била първата му учителка и го научила да чете по една илюстрирана Библия. Откакъ свършилъ наукитѣ си въ калугерската класическа колегия въ Бели (градецъ съ 6500 жит., 74 килом. на юго-ист. отъ Бургъ), пжтувалъ въ Италия, а послѣ се върнжлъ въ Парижъ. Слѣдъ Наполеоновото падане, постжнилъ въ войската, нъ скоро напуснжлъ военната служба и втори пжтъ посѣтилъ Италия въ 1818. Въ 1820 се появили неговитѣ *Поетическии и религиозни съзерцания*. Сполуката на тая сборка стихотворения надминжла всѣка надежда на автора: книгата се распродаде до 45,000 екземпляра въ 4 години. И тая сполука помогнжла на **Л.** да стжпи на дипломатическото поприще. Той билъ назначенъ *аташе* на французското посолство въ Неаполъ, и на пжтя си за тоя градъ се оженилъ, въ Шамбери, за една млада англичанка, г-ца Бърчъ, съ която се билъ срещнжлъ прѣдшната година въ Савойскитѣ долини. Въ 1823 се появили неговитѣ *Нови съзерцания*, и въ 1824 станжлъ секретаръ на посолството въ Флоренция. Едно нещастно изражение, което **Л.** билъ употребилъ за италиянцигѣ, въ своята *Последня пѣсенъ на Чайлдъ Хяролда* (1825) му докарало единъ дуелъ съ пълковникъ Пепе, който подигнжлъ ржкавицата въ името